

Velkommen i vores hus

● Fem dages ophold hos en muslimsk familie i Senegals hovedstad Dakar gav et unikt indblik i en dagligdag lysår fra den danske

Det er bælgravende mørkt, da den ekstremt klaustrofobiske og svedhærgede taxi triller ind i Dakars midnatsvirvar. Efter en ulidelig tur med en sammenbrændt vogn, tre politi-, militær- og toldrazziaer samt diverse andre småforsinkelser er det dog skönt blot at være fremme efter den seneste times omkørsler og ufrivillige ophold på tætpakkede og kaotiske indfaldsveje.

Inden rejsen til Senegal havde jeg undersøgt diverse hoteller, men min rejsepartner havde allerede lavet en aftale gennem netportalen couchsurfing.com, hvor man låner en sofa kvit og frit hos en lokal familie.

Efter 14 timer på farten uden mad taltaler tanken om en hullet sofa på et støvet pulterkammer mig ikke just. Men da vores to storsmilende værter Laye og Sheriff kommer os i møde, er det svært at bakke ud, så jeg indvilliger i at surfe med på "hjemme hos"-bølgen den første nat.

Og det skulle vise sig at blive indgangen til et af mine mest mindeværdige og lærerige besøg hos en udenlandsk familie nogensinde.

Frankofilt karlekammer

Ud over den varme modtagelse er første positive konstatering, at familiens hus virker overordentlig velholdt og rent. Blankpolerede gulve og nymalede vægge byder os velkommen på samtlige tre etager. Og pulterkammeret bliver skiftet ud med husets fineste stue med hårdtpumpe, sorte lædersofaer og et prangende reolsystem med familieportrætter og nips på samtlige hylder.

Huset har en halv snes beboere. Overhovedet er Layes onkel, der også er den eneste, der har et fast arbejde. De øvrige er onklens sønner og nevøer samt deres koner og børn.

Efter at have hilst på hele familien, sætter vi os ind på Layes og Sheriffs værelse, der fremstår som et lille frankofilt tempel. Alle vægge er tapetseret med plakater af Zinedine Zidane og det franske fodboldlandshold. På det overfyldte skrivebord står et fransk trikolore og vajer stolt ved siden af en gammeldags transistorradio, der forsøder tilværelsen, når strømmen ryger. Hvilket den gør dagligt i op til 12 timer på grund af overbelastning af elnettet.

Sengen består af en fyretræsramme og en række hjemmelavede lameller under en to centimeter tynd skumgummimadr, der end ikke i Afrika kan kaldes en acceptabel madras. Typisk sover der tre mand på værelset. Laye og Sheriff i sengen og vennen Mouhamad på gulvet ved siden af ventilatoren, der sørger for at piske den minimale ilt rundt, så de kan ånde i det lumre og indelukkede mikroklima.

Hvis en af dem har kærester på besøg,

skal de huske at banke på og holde døren lukket alt efter hvilken side af døren, de befinder sig på. For selv om sex for ægteskabet er forbudt på disse kanter, skal man jo heller ikke sætte livet på standby unødigt længe, understreger dameglade Sheriff, der med sine fire kærester har sit hyr med at holde styr på besøgene.

Magiske samtaler

Nevøen Abssa på syv år kommer tit op og snakker med mig. Eller forsøger at kommunikere som man nu gør, når mennesker intet kender til hinandens sprog. Med tegnsprog og mimik får han forklaret, hvem der er hvem på billederne på reolen i stuen, vi har fået stillet til rådighed.

Han fortæller lange, medrivende historier om alle familiemedlemmerne og henter hvert eneste billede over, som om historien får mere vægt, når jeg sidder med portrættet i hænderne. Sådan går der flere timer. Kedeligt ville nogen mene. Men flere uger efter kan jeg stadig fornemme hans for mig eventyrligt lydende sprog, der gjorde samtalen magisk og fascinerende til trods for et umiddelbart ringe udbytte.

Da han den sidste dag får lov at låne mit digitale kamera, går han helt fotobersærk. Alt, hvad der kan fotograferes, foreviger han. På en time tager han mere end 200 billeder af stikkontakter, dørhåndtag, udskæringer på sofaer og sågar fotos af familieportrætterne på reolen.

Nabopigen og han bruger derefter en hel time på at skyde modelbilleder af hende, hvor hun poserer som de hvide kvinder, de kender fra forsiderne på de franske og internationale magasiner, man kan købe overalt. 10 ud af 100 billeder står skarpt. Af dem er motivet ikke klippet midt over på tre. Senegalesisk dogmefotografi i særklasse.

Koldt som et køleskab

Mange af de ting, vi tager for givet i den vestlige verden er ikke simpel logik i Afrika. Det erfarer jeg igen og igen. Layes svigerinde kan ikke forstå, at jeg er så hvid i huden. Jeg forsøger at forklare, at Solen ikke skinner så meget i Danmark som i Senegal, og at min hud derfor er lysere. Det begriber hun ikke. Solen skinner jo året rundt! Min forklaring om Danmarks placering på jordkloden og den lange vinter går heller ikke rent ind.

Laye kommer til og forsøger at forklare hende, at alle mennesker med rødder i Skandinavien er omtrent så hvide som mig og derfor godt kan lide at komme til Afrika, hvor solen skinner året rundt. Det får hende til at nikke. Og spørge, hvorfor jeg så ikke er blevet mere sort, når jeg nu havde været i Afrika mere end 10 dage med sol hver dag.

Layes opgivende blik indikerer, at denne lektion i hudfarve og geografi ikke umiddelbart er en succes hos svigerinden, der heller ikke tror mig over en dørtærskel, da jeg påstår, at der i december er koldere i Danmark end i deres lokale købmands køleskab. Hun kigger på mig, som er jeg bimlende tosset. Vi smiler begge to og tænker sikkert simultant: du skulle bare vide!

Fællesspisning uden bestik

Layes konstant knoklende lillesøster Aja kommer op med kaffe og saftvand, da jeg sidder og skriver på husets skønne terrasse. Begge drikke spædet godt op med spiseskefulde af sukker. Trods gentagne forsøg er det ikke lykkedes at forklare, at man ikke skal have sukker, når man har sukkersyge, men derimod und-

